

بررسی اثر سطوح مختلف ایندول بوتیریک اسید در ریشه‌زایی قلمه‌های گل محمدی

زهرا یاریانی هاشم‌آبادی^{۱*}، موسی سلگی^۲، علیرضا خالقی^۳، غلامرضا گودرزی^۴، علیرضا عالیشاهی^۵
^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد اصلاح و فیزیولوژی گل و گیاهان زینتی، گروه علوم باغبانی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی، دانشگاه اراک

^۲ استادیار گروه علوم باغبانی، دانشکده کشاورزی و منابع طبیعی دانشگاه اراک،
^۳ استادیار پژوهشی مرکز تحقیقات و آموزش کشاورزی و منابع طبیعی استان مرکزی
^۴ استادیار، دانشگاه علوم کشاورزی گرگان

* نویسنده مسئول: yaryani.zahra1368@gmail.com

چکیده

به منظور تعیین بهترین تیمار جهت ریشه‌زایی قلمه‌های گل محمدی، آزمایشی با استفاده از غلظت‌های مختلف هورمون ایندول بوتیریک اسید (۰، ۵۰۰، ۱۰۰۰، ۲۰۰۰، ۴۰۰۰ میلی‌گرم/لیتر) به صورت طرح کامل تصادفی با ۵ تیمار و ۳ تکرار بر ریشه‌زایی قلمه‌های گل محمدی در گلخانه دانشگاه اراک اجرا گردید و صفاتی مورفولوژیکی نظیر درصد ریشه‌زایی، طول بلندترین ریشه، درصد کالوس‌زایی و تعداد ریشه در هر قلمه مورد بررسی قرار گرفت. نتایج حاصل نشان می‌دهد که بیشترین درصد ریشه‌زایی و تعداد ریشه مربوط به غلظت ۱۰۰۰ میلی‌گرم در لیتر و بیشترین کالوس‌زایی و بزرگ‌ترین طول ریشه مربوط به تیمار ۵۰۰ ppm ایندول بوتیریک اسید و کمترین آن مربوط به غلظت ۴۰۰۰ ppm هورمون IBA می‌باشد.

کلمات کلیدی: گل محمدی (*Rosa damascena* Mill.)، ریشه‌زایی، ایندول بوتیریک اسید